

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Mayıs 2026

Sayı: 80

Fiyat: 20 TL

“İnsanca bir yaşam, onurlu bir gelecek isteyen işçi sınıfının insanlığın düşmanı emperyalist haydutların savaş planlarına seyirci kalması düşünülemez. Haydutların savaş ve yıkım planlarını bozguna uğratmak, bir savaş makinesi olarak insanlığın celladı haline getirdikleri NATO’yu dağıtmak için harekete geçmek işçi sınıfı için acil ve ertelenemez bir sorumluluktur. “

Ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs meydanlarında yükselen ortak taleplerden biri NATO’dan çıkılması ve emperyalist üslerin kapatılması oldu. On binlerce işçi ve emekçi başta ABD olmak üzere emperyalist haydutların savaş politikaları karşısında mücadele kararlılıklarını bir kez daha 1 Mayıs alanlarından ifade ettiler.

Hemen ardından 6 Mayıs’ta Denizler’in idamının 54. yılı vesilesiyle gerçekleştirilen anmalarda da aynı gündem vardı. Bu topraklarda anti-emperyalist mücadele geleneğinin mimarları olan devrimci önderlerin anısına sahip çıkmanın yolunun bu geleneğe sahip çıkmaktan geçtiği bir kez daha vurgulandı.

1 Mayıs eylemlerinden ve 6 Mayıs anmalarından yansıyan bu tablo elbette ki boşuna değil. Emperyalizmin savaş makinesi, halkların katili NATO, 2026 yılı zirvesini 7-8 Temmuz tarihlerinde Türkiye’de, Ankara’da gerçekleştirecek. Ve bu ülkenin haklarına, onuruna ve geleceğine sahip çıkan işçileri, emekçileri, devrimcileri bu haydutları hak ettikleri şekilde karşılamaya hazırlanıyor.

NATO, kurulduğu günden bugüne

dünya halkları için savaşların, yıkımların, kanın ve gözyaşının adı oldu. NATO’nun “savunduğu” kapitalist sömürü düzeni, dünya halklarına çektiği acılar sayesinde ayakta kalabildi. Baş haydut ABD, on yıllar boyunca NATO’yu hem kapitalist sömürü düzenini ayakta tutmanın hem de diğer emperyalist-kapitalist devletleri kendi çıkarları etrafında bir arada tutmanın aracı olarak değerlendirdi.

Sovyetler Birliği’nin dağılmasının ardından NATO’nun varlığına ilişkin tartışmalar yaşansa da dünya halklarına yaşattığı acılar katlanarak büyümeye devam etti. Irak’ta, Afganistan’da ve sayısız coğrafyada silah tekellerinin ve emperyalistlerin çıkarlarını korumak uğruna bombalar patladı, kanlar döküldü. Bu pervasız saldırganlık bazen NATO şemsiyesi altında, bazen çözülen hegemonyasını ayakta tutmak isteyen ABD’nin küstahlığı eşliğinde yaşandı. Bazen emperyalist haydutlar doğrudan sahaya indiler bazen kışkırttıkları yerel savaşlarla dökülen kanların sorumlusu oldular.

7-8 Temmuz Ankara Zirvesi ise ABD’nin Ortadoğu’ya,

Venezuela ve İran’a yönelik haydutça saldırılarının gölgesinde gerçekleşecek. Muhtemeldir ki faşist Trump bu operasyonlarda NATO üyesi ülkelerden yeterli desteği görmediğinden yakınacak, emperyalist kapitalist dünyadaki hegemonyası karşısında yükselen çatlak sesleri bastırmaya çalışacak. Diğer NATO üyesi ülkelerin egemenleri ise kendi çıkarlarına göre konum almaya çalışacaklar. Ve elbette ki daha fazla silahlanma, daha fazla savaş bütçesi kararları alınacak.

Zira, çıkan çatlak seslerin nedeni hiçbir zaman NATO eliyle dünya halklarına yaşatılan acılar olmadı. Onların kavgası hiçbir zaman pastadaki payın nasıl dağıtılacağı üzerine bir kayıkcı dövüşünün ötesine geçmedi. Bu yüzden, tüm tartışmalara rağmen NATO, yeni üye ülkelerle genişlemeye, yeni üsler kurmaya, dünya halklarına karşı yeni suçlar işlemeye devam etti.

Türkiye’de kurulması planlanan yeni NATO karargâhı da işte bu tablonun bir parçasıdır. Ortadoğu halklarına yaşatılmak istenen yeni acıların ilanıdır. Türkiye’yi yönetenler ise hem 2026 yılı NATO Zirvesi’ne ev sahipliği yapmak için

giriştikleri hummalı hazırlıklarla hem de ülke topraklarını bu yeni karargâhla bir kez daha emperyalist haydutların hizmetine açarak kimlerin safında olduklarını yeniden göstermiş durumdadır.

Onlar da kendi koltuklarını korumak ve pastadan pay kapmak uğruna on yıllardır işbirlikçiliğini ve tetikçiliğini yaptıkları bu savaş makinesinde milyonlarca işçi ve emekçinin kanını pazarlık malzemesi yapmaktadırlar.

Bu gerçekler ortadayken insanca bir yaşam, onurlu bir gelecek isteyen işçi sınıfının insanlığın düşmanı emperyalist haydutların savaş planlarına seyirci kalması düşünülemez. Haydutların savaş ve yıkım planlarını bozguna uğratmak, bir savaş makinesi olarak insanlığın celladı haline getirdikleri NATO’yu dağıtmak için harekete geçmek işçi sınıfı için acil ve ertelenemez bir sorumluluktur.

7-8 Temmuz’da gerçekleştirilmesi planlanan Haydutlar Zirvesi’ne bu bilinçle hazırlanalım. Fabrikalarda, işyerlerinde, sokaklarda, meydanlarda ve yaşamın olduğu her yerde emperyalizme ve onun savaş örgütü NATO’ya karşı “Halkların katili NATO DEFOL!” çağrısını yaygınlaştıralım!

Bu ülkede baba-oğul hikayeleri bitmez!

İktidara yakınlığı ile bilinen ve bir dönem kamu işçileri adına yüzde sıfır zam teklifi ile bakanlığa giden Memur-Sen Başkanı Ali Yalçın'ın oğluna Allah "yürü ya kulum" demiş... Ali Yalçın'ın oğlunun Kuşadası'nda TOKİ tarafından tahsis edilen arsaya 1300 villalık site yaptığı ortaya çıktı.

AKP iktidarı ile içli dışlı olan Ali Yalçın'ın sınırsız imtiyazı vardır biliyoruz. Demek ki bunu yalnız kendi için değil sülalesi için de sınırsızca kullanıyor. Çok iyi biliyoruz ki bu Kaf dağının görünen yüzüdür. Bu bürokrat takımı iyi bir maaş, rahat bir koltuk bir de sınırsız harcırah alınca bu konumunu korumak ve üzerine katmak için her uğraşın içine giriyorlar. Bu durum sadece Memur-Sen başkanına özgü bir

durum da değildir. Çelik-İş başkanı Yunus Değirmenci'yi hatırlayalım. Aldığı son model sendika makam aracı için işçilere "daha iyi hizmet etmek için aldık" demişti. Bu gibi durumlara kılıf bulmakta pek hünerliler. Boşuna yıllardır o koltuklarda oturmuyorlar, değil mi? Lüks oteller, bedava tatiller... İşsizlik tehdidi, baskı, mobing, uzun çalışma saatleri olmadan yaşıyorlar. 12 saat dur durak bilmeden çalışan işçilerin aيداتları ile rahat bir yaşam sürüyorlar. Maalesef bunlar bürokratiklikleriyle kalmıyor aynı zamanda birer patroncuk olma yolunda ilerliyorlar. Haklarıdır tabii!

Türkiye'de hızlı büyüyen zenginlerinden ne eksigi var bu ağaların? Maşallah zenginler daha da semirsin, iktidar ayakta kalsın diye her türlü Ali Cengiz oyununu

oyunuyorlar. Bu kadcarcık menfaatleri olmasın mı kendilerinin?

Şu bilinmeli ki bu gürühtan işçi hakları için mücadele beklemek ölüden dirilmesini beklemekle eş değerdir. İşçi sınıfının üzerine çöken bu ağa-bey takımı mutlaka o koltuklardan atılmalıdır. Fakat sorun tek başına o koltuklardan atılmaları da değildir. Esas sorun bu bürokratik ilişkiler sarmalına neden olan sendikal düzenin topyekûn değiştirilmesidir. Bunun yolu da öncelikle sınıfın tabandan örgütlenmesi ve mücadeleye atılmasından geçmektedir. Zira haşere takımının ürettiği bataklık sınıfın sermayeye karşı mücadeleden geri durmasından kaynaklanmaktadır.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0080 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-31 Mayıs 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Kriz ve savaş Koç'a yaradı, servetini katladı

Koç Holding, 2026 yılının ilk çeyreğinde 522 milyon TL net kâr elde ettiğini KAP'a bildirdi. Koç sermayesine ait TÜPRAŞ'ın 2026 yılının ilk üç aylık dönemine ilişkin mali verilerine göre şirketin net dönem kârı geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 2800'ün üzerinde artarak 127 milyon liradan 3,7 milyar liraya çıktı.

Dünyada hegemonyası zayıflayan ABD'nin İsrail'le birlikte İran'a saldırmasıyla başlayan savaş bölgesinde yaşayan halklar başta olmak üzere dünya işçi ve emekçilerini etkiledi. İranlı emekçiler üzerine yağın bombalarla katledilirken, oluşan enerji krizi tüm dünyada emekçilerin yaşam koşullarını ağırlaştırdı. Küresel ekonomik

etkileri son derece hızlı ve derin olan savaşın başlamasının ardından enerji fiyatlarında ani yükselişler yaşandı ve petrolün varili kısa sürede yüz doların üzerine çıktı. Bu durumun emekçilere yansımaları iğneden ipliğe gelen zamlar oldu. Emekçiler bir yandan zamlar altında yaşam savaşı verirken diğer yandan kendilerinden kısılan devasa bütçelerin savaş sanayisine aktarılması karşısında ezildi. Öte yandan TÜPRAŞ'ın geçtiğimiz yılın ilk çeyreğinde 4,1 dolar olan net rafineri marjı ise bu çeyrekte 9,4 dolar seviyesine yükselerek kendi beklentilerinin bile üzerine çıktı. Bu demek oluyor ki petrolü işleyip ürüne dönüştüren TÜPRAŞ'ın elde ettiği kâr payı iki katından fazla artmıştır. Diğer

bir deyişle, enerji krizi ve zamlar sürerken, rafinerideki kâr iştahı pompadaki fiyatların yüksek kalmasındaki ana unsurlardan biri olmaya devam etti.

TÜPRAŞ, bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 95 kapasite kullanım oranını zorlayarak 6,8 milyon ton üretim gerçekleştirdi. Bu performans, 2017 yılından bu yana kaydedilen en yüksek ilk çeyrek verisi olarak kayıtlara geçti.

TÜPRAŞ işçilerinin bu devasa

servetten aldığı pay ise yıldan yıla azaldı. Özelleştirmeden önce işçilerin payı yüzde 7-8 iken gelinen yerde yüzde 1'in bile altına düşmüştür.

Ekonomik krizin faturası en ağır şekilde işçi ve emekçilere kesiliyor. Bunu fırsat bilen sermayedarlar servetini katlıyor. Savaşı bahane eden iktidarlar faturayı emekçilere keserken, aynı bahaneyle baskı ve zorbalığı da tırmandırıyor.

Çürüyen düzenin çürümüş kimlikleri

AKP, son yerel seçimlerde aldığı ağır yenilginin ardından ana muhalefete karşı topyekûn bir siyasal saldırı başlattı. Hukuku, yargıyı, polisi ve medyayı iktidarının sopası hâline getiren Saray rejimi, toplumsal desteğini kaybettikçe baskıyı artırıyor. Çünkü milyonlarca emekçiyi açlığa, borca ve sefalete mahkûm eden bu düzenin artık rıza üretmek ayakta kalabilmesi mümkün değil. Geriye korku, tehdit ve devlet zorbalığı kalıyor.

CHP’li belediyelere yönelik operasyonlarının açık bir sindirme ve teslim alma operasyonu olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Aileler üzerinden kurulan baskılar, mallara el koyma girişimleri ve yandaş medya eliyle yürütülen linç kampanyaları, olası rakipleri tasfiye ederek çürümüş rejimin ömrünü uzatmak için başvurulan iğrenç yöntemler olarak öne çıkıyor. Ekrem İmamoğlu’nun diplomasının iptal edilmesiyle başlayan süreçte, en temel burjuva hukuk normları bile ayaklar altına alındı. On milyonlarca insanın oyuyla seçilmiş belediye başkanları görevden uzaklaştırıldı, tutuklandı. Böylece burjuva düzenin en önemli kazanımı diye sunulan ama sadece bir aldatmacadan ibaret olan “seçme ve seçilme hakkı” fiilen kaldırılmış oldu.

AKP iktidarı bugün herkese aynı mesajı veriyor: “Ya boyun

eğeceksin ya bize katılacaksın ya da zindanlarda çürüyeceksin.” CHP’li belediye başkanları ve siyasetçilerin önemli bir kısmı bu baskıya teslim olmadı. Ama azımsanmayacak sayıda kişi, kimi koltuğunu, kimi servetini, kimi de ayrıcalıklı hayatını korumak için iktidarın önünde diz çöktü. Bu teslimiyetin en ibret verici örneklerinden ikisi ise Özlem Çerçioğlu ve Burcu Köksal oldu.

CHP’den aday olup halkın oylarıyla seçilen bu isimler, bugün düne kadar “otoriter”, “hukuksuz”, “çürümüş” dedikleri iktidarın gölgesine sığındılar. Dün meydanlarda söyledikleri her sözü, ettikleri her yemini kişisel çıkarları uğruna çöpe attılar. Siyasi onurlarını kariyer hesaplarına ve korkularına kurban ettiler.

Elbette bu tablo yalnızca bazı siyasal figürlerin kendi çıkarları uğruna nasıl saf değiştirebildiğini, ne denli ilkesiz ve omurgasızlaşabildiğini göstermiyor. Bundan öte, düzen siyasetinin hem iktidarıyla hem de muhalefetiyle nasıl derin bir çürüme ve kokuşmuşluk içinde olduğunu da ortaya koyuyor. Çürüyen yalnızca bazı siyasetçiler değil, bizzat düzen siyasetinin kendisidir.

Emekçilerin bu çürümeden kurtulabilmesi ve AKP iktidarının saldırılarını püskürtebilmesi için örgütlenip mücadele etmekten başka bir seçeneği bulunmuyor.

Sınırlara hücum etmek...

2026 1 Mayıs tablosuna bakıldığında, işçi hareketimizin bir dönüm noktasında olduğunu söylemek ya da büyüyen gelişen bir hareketin eşiğinde olduğumuzu iddia etmek elbette kolay değildir. Derinleşen krize ve buna karşı büyüyen öfkeye rağmen, alanlara inen işçi sayısının hâlâ sınırlı kaldığı açıktır. Resmî rakamlara göre eylemlere yaklaşık 250 bin kişi katılmıştır.

Her geçen gün derinleşen ekonomik kriz ve yoğunlaşan baskı rejiminin yol açtığı tepkiye rağmen, bu durum 1 Mayıs alanlarına gereğince yansımamıştır. Bu tablo sınıf kitlelerinin mücadele ve bilinç düzeyi, sendikaların durumu, sermaye sınıfının işten atmalar başta olmak üzere saldırıları ve sınıfın siyasal örgütlenmelerinin mevcut hali birlikte düşünüldüğünde sürpriz değildir.

Ancak pandemi döneminden bu yana gelişen süreci incelediğimizde, işçi sınıfının yalnızca alttan alta öfke ve tepki biriktirmede, özellikle son dönemde daha yoğun bir şekilde bir dizi önemli grev ve direniş gerçekleştirdiği görülmektedir. Bu durum, uzun süredir geniş işçi kitlelerini esir alan mücadeleye ve onun çözücü gücüne olan güvensizliğin parça parça da olsa kırılmaya başladığını göstermektedir. Yaygın kanı ve görünümün aksine, işçi sınıfının mücadele düzeyinde bir gelişim ve ilerleme vardır. Sorun, ortaya çıkan bu eylemlerin hem bilinç hem de daha önemlisi mücadele kapasitesi açısından kendi dar sınırlarını aşamaması ve harekete geçen sınıf bölüklerinin sınıfın diğer kesimlerini etkileme gücünün zayıf kalmasıdır. Bu sınırlar zorlandığında ise maden işçileri örneğinde olduğu gibi, geniş toplumsal kesimler harekete geçirilebilmekte, süregiden mücadele sınıfın diğer bölüklerini etkileyebilmekte ve sermaye ile siyasal iktidara geri adım attırabilmektedir.

Uygulanan ekonomik programın, özellikle yükselen hayat pahalılığına rağmen sürdürülen düşük ücret dayatmalarının yıkıcı etkisi geniş emekçi kesimleri yoksulluğa ve sefaletle mahkûm etmektedir. Bu programdan güç alan kapitalistler, her türlü kural ve kanunu bir yana bırakarak keyfî uygulamalara

yönelmektedir. İşten atmalar kitlesel boyutlar kazanmaktadır. Her kriz döneminde ilk akıllarına gelen şey işçilerin hak ve alacaklarına çökmek olan kapitalistlerin hukuksuz uygulamaları yaygınlaşmaktadır.

Bu açıdan bakıldığında, önümüzdeki yaz aylarında da başta ücretlere ek zam olmak üzere bir dizi talebin gündeme gelmesi muhtemeldir. Son dönemde alınan ve bir kısmı uygulanmaya başlanan grev kararları, tüm bu uygulamalara karşı grev, direniş ve eylemlerin önümüzdeki dönemde artacağına bir başka habercisidir.

Bu tablo içinde ortaya çıkan her güçlü mücadele örneği, bunun ürünü olarak sağlanan her kazanım bir diğerini etkileyecek, her kararlı mücadele ötekine cesaret taşıyacaktır.

Tüm bu tabloda en önemli sorun, karşı karşıya kalınan ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar karşısında mücadele etmek dışında başka bir seçeneği bulunmayan ve buna adeta mecbur bırakılan geniş emekçi kitlelerin büyük ölçüde örgütsüz olmasıdır. Bu örgütsüzlük durumu, sözde sendikal örgütlenmelere mensup işçiler için de geçerlidir.

Dolayısıyla öfke ve tepki kendiliğinden mücadeleye dönüşmeyecek, kararlılık ve örgütlülük kazanamayacaktır. Bu durumda sorun, buna önderlik etme iddiasında olanların neyi ne kadar yapacaklarında kilitlenmektedir.

İşçi hareketinin yıllardır içine düşürüldüğü cendereden çıkması, sermayenin, sendika bürokrasisinin ve iktidarın oluşturduğu şer üçgeninin varlığına rağmen ayakları üzerinde durup kendine çizilen sınırları aşması, ona önderlik iddiasında olanların önce kendi sınırlarını aşmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Öncü ve devrimci işçiler, kendi sınırlarına hücum etmeden ve sınıfı örgütlenme çabasını kendi örgütlülük düzeylerini ve eylem kapasitelerini geliştirme çabasıyla birleştirmeden sınıf hareketinin sorunlarını aşması için gerekli kapasite ortaya çıkamaz.

Yapılması gereken, bir örgütlenme seferberliği içinde tüm bu dinamikleri gereğince kapsamak, bunu yaparken de sınıf içinde öncü-devrimci işçileri bir araya getirecek mevzileri oluşturmak, büyütme ve güçlendirmektir.

Direnmeden direnişi sahiplenen sendika: Türkiye Maden-İş

Tarlada izi olmayanın harmanda yüzü olmaz. Tarlada izi olmayan Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden-İş'in Doruk Madencilik işçilerinin mücadele ettikleri ve kazandıkları mücadeleyi kendi başarısı gibi göstermesi tam bir yüzüzlük örneğidir. Türkiye Maden-İş, Doruk Madencilik işçilerinin Bağımsız Maden-İş öncülüğünde direnerek kazandıkları tazminat ve ücret haklarını, kendi kazanımı gibi gösterecek kadar düşkünleşmiştir.

Doruk Madencilik işçileri Ankara'ya yürüme kararını aldılar, yanlarında Türkiye Maden-İş yoktu. Doruk Madencilik işçileri

aç, susuz Ankara yolundayken, gaz yerken, gözaltına alınırken Türkiye Maden-İş kılımlı bile kıpırdatmadı. Direniş kazandı, tam bir utanmazlıkla Türkiye Maden-İş zafere ortak olmaya çalıştı. Hatta direnişin öncülüğüne soyundu. Bu samimiyetsiz, ciddiyetsiz açıklamaların Doruk Madencilik işçilerinin ve emek kamuoyunun gözünde zerrece bir değeri, kıymeti harbiyesi yoktur.

Doruk Madencilik işçilerinin direnişi, sosyal medyadan televizyon ekranlarına, stadyum tribünlerinden sanat camiasına kadar geniş kesimleri etkiledi.

Gösterdikleri kararlılık nedeniyle destek dalga dalga büyüdü. Büyüyen direniş AKP iktidarını masaya oturmaya zorunda bıraktı. Mücadelenin gücüyle direnişin 17., açlık grevinin 9. gününde zafer kazanıldı. Tüm bunlar olup biterken Maden-İş, Doruk Maden işçilerinin direnişine zerrece destek vermedi.

Doruk Madencilik işçileri patron tarafından baskı altına alındı. İşbirlikçi Türkiye Maden-İş, baskılara sözde bile tepki göstermedi. İşçilerin ekonomik, sosyal hakları için hiçbir şey yapmadı. Madencilerin hakları gasp edildi. Türkiye Maden-İş, şirketin suç ortağı oldu.

Türkiye Maden-İş direniş sürecini öncelikle görmemeyi tercih etti. Suskunluk, sessizlik fesadıyla geçiştirmeye çalıştı. Ancak, direnişin kazanıma ulaşmasının ardından ortaya çıktı. Tam bir arsızlıkla süreci sahiplenmeye çalıştı.

Türkiye Maden-İş ağaları, maden işçilerinin Bağımsız Maden-İş'e yönelik ilgisini zayıflatmak için yalanda sınırlı

tanımadılar. Bağımsız Maden-İş'i vatan haini, tehlikeli, agresif, terörist gibi alçakça ifadelerle suçladılar.

Ekonomik sosyal yıkım özelde maden işçilerinin mücadele dinamiklerini büyütüyor. Bu nedenle önümüzdeki süreçte de Doruk Maden işçilerinin direnişine benzer fiili eylemlerin yaşanması kaçınılmazdır. Derinleşen ekonomik kriz kitlesel işten çıkarmaları, ucuz işçi olarak göçmen işçi kullanımını, esnek çalışmayı, sendikasızlığı ve hatta sigortasız çalışmayı büyütüyor.

Sermaye düzeni de boş durmuyor. İşbirlikçi, ihanetçi sendikaları tepe tepe kullanıyor. Madenlerde kullanışlı aparat olarak Türkiye Maden-İş'i öne çıkarmak istiyor. Ancak mücadele ederek kazanma bilinci maden işçileri içinde büyüyor. Bu nedenle mücadeleye yabancı olan Türkiye Maden-İş'in başarı şansı bulunmuyor.

Mehmet ve Esra serbest, mücadele sürüyor!

Milas Akbelen'de topraklarının "kamulaştırma" adı altında yağma ve talanına karşı çıktığı için tutuklanan Akbelen direnişçisi Esra Işık, 42 günün ardından serbest bırakıldı. Antep'te ise BİRTEK-SEN Başkanı Mehmet Türkmen, Şireci patronunun talebi doğrultusunda "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek" iddiasıyla 57 gün tutuklu kaldıktan sonra görülen ilk duruşmada beraat ederek tahliye edildi.

Mehmet Türkmen'in de Esra Işık'ın da keyfi biçimde tutuklanmalarının arkasında, bir yanda Şireci patronu, diğer yanda Limak gibi büyük

sermaye gruplarının çıkarları bulunmaktadır. Bu iki mücadeleciler emekçi, kapitalistlerin azami kâr hırsı uğruna emeğin daha da yoğun sömürülmesine, doğanın yağma ve talanına karşı direndikleri için, başka direnen işçilere, emekçilere gözdağı vermek için tutuklanmışlardır.

Ancak sermaye yargısı Mehmet Türkmen için ilk duruşmada elle tutulur bir bahane üretmedi. Suçlamaların hiçbir yasal dayanağının olmadığını ortaya çıkmasıyla beraat etti. Benzer şekilde Esra Işık'ın tutuklanmasına gerekçe yapılan, Akbelen başta olmak üzere Muğla'nın

birçok ilçesini kapsayan acele kamulaştırma kararı da Danıştay tarafından iptal edilmiştir. Bu durum, her iki tutuklamanın da mücadeleyi zayıflatmak ve emekçilere gözdağı vermek için yapıldığını yeniden gözler önüne serdi.

Bazıları mahkeme kararlarına övgüler dizse de bilinmelidir ki Mehmet Türkmen ve Esra Işık,

kararlı duruşları ve büyüyen dayanışma sayesinde serbest bırakılmıştır. Ancak mücadele bitmiş değildir. Yasaların sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda askıya alındığı, patronların yönlendirmeleriyle mücadeleciler insanların tutuklanabileceği bir düzende tek çare daha fazla örgütlenmek, daha fazla mücadeledir.

AKP'den sermayeye yeni kıyak paketi

“Ülkemizin istikrar adası, güvenli liman olma konumunu somut adımlarla güçlendiriyoruz” ambalajıyla AKP tarafından sunulan, sermaye sınıfına yeni vergi indirimi ve istisnaları getiren yasa teklifi TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda kabul edildi.

Teklif, yurt dışı kazançların ülkeye getirilmesi karşılığında 20 yıl vergi alınmamasını, doğrudan ihracat yapan kapitalistlerin vergi oranının yüzde 9’a, diğer ihracatçıların ise yüzde 14’e düşürülmesini kapsıyor.

Ekonomik krizin giderek derinleştiği koşullarda iktidar, ülkenin talan ve yağmalanması pahasına; vergi indirimleri ve çeşitli teşviklerle yabancı sermayeyi ülkeye çekmeye çalışıyor. Ancak buna yalnızca “çözüm arayışı” demek, yapılanların gerçek niteliğini anlatmaya yetmez.

Ülkeyi, kaynağı belirsiz; büyük ölçüde uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığı gibi kirli ilişkilerden elde edilmiş kara paranın “güvenli limanı” hâline getirmek istiyorlar. Ucuz iş gücü nedeniyle başta Mısır olmak üzere çeşitli ülkelere üretimlerini taşıyan kapitalistleri yeniden ülkeye çekmek ise işin başka bir boyutunu oluşturuyor.

Kapitalist düzen, tüm dünyada bir avuç sermayedarın kâr hırsının yarattığı yapısal sorunlarla boğuşuyor. Kendi yarattıkları

krizlerden, kendilerinin kârlı çıkacağı biçimlerde çıkmak için krizlerin faturası emekçilerin sırtına yükleniyor. Bunun araçlarından biri de bu tür vergi düzenlemeleri oluyor. Ambalajı ne kadar “istikrar adası” söylemiyle sunulursa sunulsun, “üretim, ihracat, teknoloji ve girişimcilik ekseninde sürdürülebilir büyümeye katkı” diye pazarlanırsa pazarlansın, kaleşörleri tarafından “çözüm” olarak gösterilirse gösterilsin nafi! Kapitalist düzen kaos üretir, sürekliliğini kriz yaratmakta gösterir. Sömürüyü, yağmayı ve talanı büyütme, insanlığı savaşlara sürüklemek bu düzenin “doğal” sonuçlarından başka bir şey değildir. Ve her seferinde faturayı milyonlarca işçi ve emekçiye kesmeye çalışırlar. Bu ekonomik krizi kapitalistler çözemez zira kaynağı bizzat kendileri ve sonu gelmez kâr hırslarıdır.

Sermaye sınıfından alınmayan vergiler, bizlere daha fazla vergi yükü, düşük ücret, sosyal hak gaspları ve yeni saldırılar olarak dönecektir. Bunları uygulayabilmek için de AKP iktidarı toplum üzerindeki baskıyı daha da artıracaktır. Bu vergi teklifi bir avuç kapitalistin çıkarı içindir. Bizler ise düşük ücretlere, ağır vergilere, faşist baskılara ve hayat pahalılığına karşı mücadeleyi büyütmenin yol ve yöntemlerini ortaya koymalıyız.

8 Mart’ta ilk sinyali verdiler. Doruk Madencilik işçilerinin Ankara’da gerçekleştirdiği kararlı direnişte ilk provokasyon denemelerini yaptılar. Ve nihayet ODTÜ’de “bayrağa saldırdılar” naraları eşliğinde devrimci gençleri hedef haline getirerek kendilerine ülke gündeminde bir yer açtılar. İlk değillerdi, son da olmayacaklar! Sosyal medya eliyle köpürttükleri suni gündem bir tarafa gerçek niyetlerini çok öncesinde zaten açıkça ortaya koymuşlardı. Bu ülkede işçi mücadelesi, kadın mücadelesi, doğa mücadelesi “onların tekelinde”ymiş! Daha doğrusu hakkını arayan işçinin, kadının, köylünün hangi sloganı atacağına, hangi sözü söyleyeceğine ancak onlar karar verebilirmiş!

Yapmaya çalıştıkları da bundan başka bir şey değil. Herhangi bir yerde kendilerini herhangi bir işçi direnişine, kadın eylemine ya da çevre mücadelesine önderlik ederken, hak mücadelesi verirken gören kimse olmadı. Sadece devam eden eylemlere gidip “hoşlarına gitmeyen” sloganları protesto edip gerginlik çıkarmaya, provokasyonlarla eylemleri sabote etmeye, kendilerini gündem haline getirmeye çalışıyorlar.

ODTÜ’de yaptıkları da farklı bir şey değildi. ODTÜ, ABD emperyalizminin bir projesi olarak kurulmuş, “vatansever” iktidarlar da ABD’nin bu projesine seve seve aracılık etmişlerdi. Ama, aynı ODTÜ, kurulduğu günden itibaren devrimci gençliğin kararlı mücadelesi sayesinde bu topraklarda anti-emperyalist mücadelenin kalelerinden biri haline geldi. İşte bu yüzden, bu “vatansever, bayrak sevdalısı kadınlar”ın abileri de hiç sevemediler, hazmedemediler ODTÜ’de yaratılan mücadele geleneğini...

İşte bu kindarlıkla büyük bir coşkuyla devam eden şenliğin ortamını gerip ardından da bayrağın arkasına saklandılar! Evet, saklandılar! Ve evet, bayrağın kutsallığı gibi bir dertleri de yoktu. Zaten hiçbir zaman da olmadı. Aynı bayrağı ABD başta olmak üzere emperyalistlerin hizmetine sunanlar “vatansever” abilerinden başkası değildi. Bu ülkenin devrimci işçileri

Kapitalizm bölücüdür!

ve gençleri ABD emperyalizminin simgesi 6. Filo’nun askerlerini denize dökerken, onlar, ABD askerlerini ağırlamak için genelev duvarlarını boyamakla meşgullerdi. Onlar, bayrak sevdalısı falan değil! Onlar, haklı mücadelelerin üzerine gölge düşürmek, eylem ve direnişleri sabote etmek için görevlendirilmiş bir aparatın başka hiçbir şey değil!

Bu nedenle, bir anda gündem haline geldikleri dönem de hiç şaşırtıcı değil. Sömürü, savaş ve zorbalık düzeninin tepesinde oturanlar artık eskisi gibi yönetemiyorlar ve bundan sonra da yönetemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Dahası yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemediklerini her geçen gün daha yüksek sesle dile getirmeye başlıyorlar. Alttan alta o “kudretli” iktidar sahiplerinin saraylarını başlarına yıkacak bir mücadele mayalanıyor. “Vatansever” kılıklı faşist zihniyetler ise tarihin her evresinde böyle dönemlerin en kullanışlı aparatları oldular.

Kapitalizm bölücüdür! Kapitalizm insanları böler, ayırıştırır! Etnik kimliğine, dinine, mezhebine, diline göre ayırır ve birbirine düşman eder. Çünkü, sömürü düzenini ancak böyle ayakta tutabilir. Çünkü, dünya üzerindeki tek gerçek bölünmeyi, dünyayı emeği ile var edenlerle o emeği gasp ederek sefa sürenler arasındaki bölünmeyi ancak böyle gözlerden uzak tutabilir. Faşist aparatlarını sahaya sürer. Bu aparatlar eliyle hem dünyanın en ulu, en güçlü ulusu olduğunu anlatıp böbürlenir, hem de tüm dünyanın kendisine karşı olduğu masalıyla mağdur rolü oynayıp sahte bölünmeler etrafında kutuplaşmalar yaratmaya çalışır.

Peki, bu bölücülere sonunda ne mi olur? Onlar her zaman kapitalist sömürü düzeninin tek gerçek bölünmüşlüğüne ağırlığı altında ezilip yok olurlar. Her hortladıklarında insanlığa yaşattıkları acıların ardından ait oldukları yere, tarihin çöplüğüne geri dönerler. Onları bekleyen son, İkinci Dünya Savaşı’nda Sovyet halklarının zaferinin ardından Hitler’in ve Nazizmin yaşadığı sondan farklı değildir.

Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin grevi 100. gününde!

Özel İtalyan Lisesi'nde Tez Koop-İş Sendikası üyesi 14 öğretmenin ayrımcılığa, mobbinge ve sömürüye karşı başlattığı grev yüz günü geride bıraktı.

Eğitim emekçileri, grev boyunca başta Millî Eğitim Bakanlığı eliyle yapılan grev kısıcılığını, tüm engelleri ve baskıları kararlı mücadeleleri ile püskürttü.

Grevlerinin 100. gününde direniş çadırından İtalya Konsolosluğu'na

yürüyen öğretmenler burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, grev çadırının yüz gündür derslikleri olduğunu söyleyen öğretmenler, İtalyan yetkililere de seslenerek taleplerinin karşılanmasını istedi.

100. gün eyleminde kurumların, kitle örgütlerinin verdiği destek kadar, öğrencilerin okul bahçesinden eyleme destek vermeleri eğitim emekçileri için en büyük moral kaynağı oldu.

Barta işçileri mücadeleyi büyütüyor!

Bir ayı aşkındır çeşitli eylemlerle haklarını arayan Barta Tekstil işçileri 10 Mayıs günü Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde eylemdeydi.

Yapılan açıklamada fabrika önünde, Begos'ta, Mat Tekstil'de eylemler yaptıklarını, 1 Mayıs'ta taleplerini haykırdıklarını söyleyen Barta işçileri, bundan sonra da mücadeleyi büyüterek sürdüreceklerini duyurdular.

"Bilinmelidir ki bu mücadele artık yalnızca bir alacak mücadelesi değil, bir haysiyet ve onur mücadelesine dönüşmüştür."

denilen açıklamada tüm ağır koşullara rağmen haklarını aramaktan vazgeçmeyeceklerini vurguladılar.

Öte yandan DEV TEKSTİL İstanbul Temsilciliği, 7 Mayıs günü üretimini Barta Tekstil üzerinden sürdüren Otto International'ın Türkiye temsilciliği önünde eylem yaptı.

Burada yapılan konuşmalarda Barta Tekstil işçilerinin haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceği, sendikanın da bu mücadelede işçilerle omuz omuza olacağı ifade edildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

İzmir'de Temel Conta işçilerinin grevi ve DIGEL Tekstil işçilerinin direnişleri sürüyor.

Lastik İş üyesi Good Year işçilerini ilgilendiren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine işçiler fabrikada eyleme başladı.

Submed işçileri, 6 ay boyunca süren direnişlerinin 177. gününde sendikal yetki davasını kazandı.

Sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan Mersin Liman işçilerinin başlattığı direniş 4 ayı geride bıraktı.

Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyım tarafından işten çıkarılan 223 belediye işçisinin direnişi 10 ayı aşkındır sürüyor.

Gebze ve Tuzla'daki P&G fabrikalarında Lastik-İş üyesi işçiler 12 Mayıs günü kapitalistin yüzde 5'lik sefalet zammı dayatmasına karşı greve başladı.

İzmir ESBAŞ'ta Safe Spice fabrikasında çalışan Tekgıda-İş üyesi işçiler, yüzde 22'lik zam teklifine karşı 8 Mayıs günü greve çıktı.

Ege Üniversitesi Hastanesi'nde sağlık emekçileri 6 Mayıs günü iş bırakarak ağır iş yükü ve güvensiz çalışma koşullarına tepki gösterdi.

Haklarını isteyen Panista işçileri, patronun eylem öncesi savurduğu tehditlere rağmen 11 Mayıs günü şirketin Beşiktaş Akatlar Şubesi önünde eylem yaptı.

Sefalet dayatmasına karşı grev kararı alan Nakliyat İş üyesi FedEx işçileri 20 Mayıs'ta başlayacak grev öncesinde 11 Mayıs günü grev kararlarını işyerlerine astı.

Belediye İşçilerine Kadro Girişimi, talepleri için 12 Mayıs günü Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Güvenlik soruşturmaları bahane edilerek işten çıkarılan İBB'ye bağlı Ağaç A.Ş. işçileri, 30 Nisan'dan bu yana Saraçhane Parkı'nda eylemlerini sürdürüyor.

Mersin'de ev taşımacılığı yapan işçiler ücretlerine zam yapılması talebiyle greve çıktı. 12 Mayıs günü patron temsilcileri ile yapılan görüşme sonucu talepleri kabul edildi.

Tüm Bel-Sen üyesi Karşıyaka Belediyesi emekçileri, TİS görüşmelerinin askıya alınmasına karşı 7 Mayıs günü iş bıraktı.

SES Diyarbakır Şubesi üyeleri, 4 Mayıs günü Dicle Üniversitesi Hastanesi önünde fazla mesai ücretlerinin ödenmemesini protesto ederek haklarını istedi.

Ankara Staj ve Çıraklık Sigortası Mağdurları Derneği e-Devlet sisteminde "işe giriş tarihi" olarak görünen ancak emeklilik hesaplamasında yok sayılan hakları için 11 Mayıs günü eylem yaptı.

Dev Yapı-İş üyesi inşaat işçileri hakları için İlgin İnşaat ve Mühendislik'e karşı Emlak Konut satış ofisi önünde direnişlerini sürdürüyor.

Soma Katliamı 12. yılında...

“Kader değil, cinayet!”

Soma Katliamının 12. yılında katledilen 301 madenci pek çok kentte yapılan eylemlerle ve açıklamalarla anıldı.

Soma'da Bağımsız Maden-İş Sendikası'nın çağrısıyla yapılan eylemde madenciler başta olmak üzere ilerici kurumlar, sendikalar ve kitle örgütleri Soma'da hayatını kaybeden madencileri anarken, iş cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yaptı. Ayrıca Manisa-Soma Emek ve Demokrasi Güçleri de Madenci Anıtı önünde açıklama yaptı.

Bursa'da DİSK, KESK, TMMOB ve Bursa Tabip Odası, yaptıkları açıklama ile Soma katliamında yaşamını yitiren madencileri andı. Maden faciasının “kader” değil

denetimsizlik ve kâr politikalarının sonucu olduğunu belirtti.

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri Madenci Anıtı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Soma'da yaşananların bir kaza olmadığı; özelleştirme, taşeronlaştırma, denetimsizleştirme, sendikasılaştırma politikalarının bir sonucu olduğu vurgulandı.

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri ise Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması düzenledi. Açıklamada Soma'nın Türkiye tarihindeki en büyük işçi katliamlarından biri olduğunu söylenirken, “*Soma bir kaza değil, cinayettir*” denildi.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edilişlerinin 54. yılında pek çok kentte yapılan eylemlerle anıldı. Anmalarda, Denizler'in bu ülkede düzene karşı başkaldırının simgesi oldukları söylendi. İşçilere, emekçilere, gençlere, anti-emperyalist mücadele geleneğini miras bıraktıkları ifade edildi. Eylemlerde 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleşecek NATO Zirvesi'ne karşı Denizler'in mücadele ruhuyla karşı çıkma çağrısı yükseltildi.

İstanbul'da NATO ve Emperyalist Savaş Karştı Birlik ve NATO ve Emperyalist Savaş Karştı Gençlik Birliği AKM'den Dolmabahçe'ye yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ankara'da BDSP, DGB, NATO ve Emperyalist Savaş Karştı Birlik de dahil olmak üzere pek çok ilerici-

“Denizler'den bugüne NATO'ya geçit yok!”

devrimci kurum, kitle örgütü ve sendika, Karşıyaka Mezarlığı'nda Denizler'in mezarı başında anma yaptı.

İzmir'de NATO ve Emperyalist Savaş Karştı Birlik, Karşıyaka İZBAN'dan İskeleye yürüyüşün ardından yaptığı açıklamada “*Denizler'de bugüne NATO'ya geçit yok!*” dedi.

Bursa'da Bursa Gençlik örgütleri, Nilüfer Belediyesi ve Nilüfer Kent Konseyi tarafından Nilüfer Belediyesi'nden Üç Fidan Parkı'na kadar yürüyüş ve anma etkinliği gerçekleştirildi. Sabah 05.30'da Denizler'in idam edildiği saatte Üç Fidan Parkı'nda anma yapıldı.

Adana, Samsun, Mersin, Dersim ve Antep'te yapılan eylemlerde Denizler anılırken, NATO Zirvesi'ne karşı mücadele çağrısı yükseltildi.

İşçi sınıfı NATO'ya “DUR!” demeli!

NATO Zirvesi bu yıl Türkiye'de toplanacak. 7-8 Temmuz'da Ankara'da yapılması planlanan toplantıya NATO üyesi ülke başkanları katılacak. Saray rejimi gerçekleşecek zirve için aylardır hummalı bir hazırlık içinde. Trump'ın uçağının rahat inebilmesi için yeni pistler, emperyalist şeflerin konaklaması için binalar vb. yapıyor. Henüz tam olarak ülke gündemine girmese de bu zirvenin burjuva siyasetinin kapalı kapılarının ardında en önemli gündemlerinden birisi olduğuna kuşku yok. Ağır ekonomik kriz koşullarında NATO Zirvesi için ayrılan milyarlarca liralık bütçe ise konunun ne kadar önemsendiğinin göstergesi durumunda. Başta ABD olmak üzere emperyalist batı dünyasının öne çıkan temsilcilerinin güvenliği, rahatı ve konforunu sağlamak Saray için birinci öncelik. Kuşkusuz emperyalist efendilerle iyi ilişkiler geliştirmek, gösterilecek misafirperverliğin bir karşılığı olarak ekonomik, siyasi ve askeri rant devşirmeye çalışmak bu önceliğin nedeni.

Emperyalist barbarlık dünyayı yeni ve ağır bir yıkıma sürüklerken bunun tüm acısını işçiler, emekçiler ve dünya halkları çekiyor. Emperyalist kapitalist dünya bir bütün olarak insanlık için aşılması gereken bir barbarlığı temsil ediyor. Bu barbarlığa ancak dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının birleşik, devrimci ayağa kalkışı dur diyebilir.

Temmuz'da ülkeye barbarlar geliyor ve yeni savaş ve yıkım kararlarını bu topraklarda almayı hedefliyorlar. İşçiler, emekçiler emperyalist savaşlara ve NATO'ya karşı açık bir tutum almalıdır. Bu sadece kardeş halklara karşı girişilen savaş ve yıkımlara karşı olmak değil, bir bütün olarak kendi geleceğine, haklarına, insanlığa sahip çıkma mücadelesidir. Yıllardır yürütülen

gerici ve kirli propagandanın işçi ve emekçilerin bir bölümünde etkisi yüksek. NATO'nun kirli ve kanlı sicili ortada iken konuyu “ülke savunması” gibi içi boş bir söylemle sahiplenmeye vardırıan işçilerin sayısı hiç de az değil.

Dünya adım adım büyük bir yıkıma sürüklenirken, Türkiye'nin NATO'nun ileri karakolu olarak konumlanması gerçeği, işçi ve emekçilere ağır sorumluluklar yüklemektedir. Önümüzdeki günlerde NATO Zirvesi'nin ülkede toplanacak olmasıyla birlikte, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı haklı tepkilerin daha güçlü bir biçimde açığa çıkacağı bir süreç yaşanacaktır. Ancak bu tepkinin kiteselleştirilmesi, geniş işçi ve emekçi kesimlerin ortak tutumuna dönüştürülmesi, bunun fabrikalardan ve sanayi bölgelerinden başlayarak kent merkezlerine taşınması ve nihayetinde 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirilecek toplantıyı hedef haline getirmesi, tüm öncü işçi ve emekçilerin önünde yerine getirilmesi gereken bir görev olarak durmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıflığı, hareketin sınırlılığı ve bunun yarattığı bilinç bulanıklığı kuşkusuz önemli bir engel oluşturmaktadır. Bu süreç aynı zamanda bu geri bilinci aşmayı hedefleyen bir nitelik kazanmalıdır. Bunun yolu, her bir fabrikaya ve her bir sanayi havzasına emperyalist savaş gerçekliğini ve NATO'nun rolünü taşımaktan, buraları NATO karşıtı mücadelenin merkezlerine dönüştürmekten geçmektedir. Bugüne kadar sendikaların çoğunlukla açıklamalarla yetinmesi dikkate alındığında, sendika merkezlerinin NATO karşıtı mücadele içinde daha etkin bir tutum almaya zorlanması da, yerine getirilmesi gereken bir diğer görevdir.

Üç yılın ardından...

Tutmayan hedefler, bitmeyen bahaneler

Bir tarafta 'sıkı para politikası' ve 'yapısal dönüşüm' söylemleriyle milyonlarca işçi ve emekçi giderek derinleşen yoksulluk ve sefaletle mahkûm edilirken, diğer tarafta sermaye çevreleri ve rant grupları, krizi kendi çıkarları doğrultusunda fırsata çevirmeye devam etmektedir.

Kapitalist sömürü düzeninin bu çıkmaz sokağından kurtulmak ise ancak onun karşısına işçi sınıfının örgütlü gücü ile dikilmekle mümkündür!

AKP şefinin, uluslararası finans çevrelerinin dayatmalarına boyun eğerek ekonomi yönetimini Mehmet Şimşek'e teslim etmesinin üzerinden üç yıl geçti. O günlerde, "faiz sebep, enflasyon sonuç" masalında yaşanan bu dönüşümün ekonomiyi düze çıkarmak için geçici bir zorunluluk olduğu anlatılıyordu. Rayından çıkan enflasyonu dizginleyebilmek için geçici bir "sıkılaştırma" programı uygulanmalıydı! Gerçekte ise niyetleri, erişmekte zorlandıkları sıcak para kaynakları için ülkeyi daha cazip hâle getirmek, böylece kendi koltuklarını korumak ve kapitalist sömürü düzeninin geleceğini garanti altına almaktan başka bir şey değildi. Dillerinden düşürmedikleri "sıkılaştırma"

adımlarının kimler için ne anlama geldiğini ise geride kalan üç yılda tüm çıplaklığıyla yaşamış ve görmüş olduk.

Mehmet Şimşek'in bakanlığı ile gündeme alınan ekonomi programı esas olarak reel ücretleri ve döviz kurunu baskılayarak enflasyonu kontrol etmeyi ve borç krizini yönetmek için rezerv biriktirmeyi amaçlıyordu. Şimşek, daha ilk günden yol haritasının üç evreli bir program üzerine inşa edildiğini söylüyordu. Risklerin kontrol altına alınacağı birinci evrenin ardından ikinci evrede ekonomik dengesizlikler azaltılacak, üçüncü ve son evrede ise "kazanımlar" pekiştirilerek yapısal reformlar hayata geçirilecekti. 2027 yılında tamamlanacağını iddia ettikleri programın ilk ilan edilen hedefi ise enflasyonu dizginlemektir.

Tutmayan hedefler, bitmeyen bahaneler

Geride kalan üç yılın verileri dile getirdikleri hedeflerin yanına bile yaklaşamadıklarını gösteriyor. Şimşek göreve geldiğinde yalancı TÜİK'in enflasyon rakamları yüzde 35-40 bandında yer alıyordu. Göreve gelişinin ardından hızlı bir

yükselişle yüzde 70'ler düzeyine çıkan "resmi" enflasyon oranı, üç yılın ardından nihayet başladığı yere, yüzde 30'lar seviyesine indi.

Bu tabloda ilk günlerde tek haneli rakamlara ineceğini iddia ettikleri 2026 enflasyon hedefini bu yıl başında yüzde 16 olarak güncellemişlerdi. Geçtiğimiz günlerde ise kelime oyunları ile yıl sonu enflasyon beklentilerinin yüzde 20'nin üzerinde olduğunu itiraf etmiş oldular. Tabii ki, bu yine TÜİK'in resmi rakamı olacak! Türkiye sermayesinin en önemli bankalarından biri olan İş Bankası'nın Genel Müdürü Hakan Aran ise "Merkez Bankası ağzıyla kuş tutsa enflasyon yıl sonunda yüzde 27 olacak!" diyerek güncellenmiş hedeflerin bile tutturulamayacağını ifade ediyor.

Ama Şimşek ve ekibinin kameraların karşısına her geçtiklerinde en temel hedeflerinin enflasyonu kontrol altına almak olduğunu anlatırken, ortaya çıkan bu tablo için de her zaman bir bahaneleri oldu. Başarısızlıklarını örtmek için yeri geldi on binlerce insanı enkaz altında bıraktıkları 6 Şubat depremlerinin arkasına

saklandılar, yeri geldi kuraklık masalı anlattılar. Bugünlerde İran Savaşı'nın neden olduğu olağanüstü koşullar hedeflerden sapmanın bahanesi olarak öne sürülüyor. Şimşek programı için bahaneler bitmiyor ve bitmeyecek. Bu bahanelerin faturasını ise bir kez daha yoksulluk ve sefalet kıskacında bir yaşama mahkûm edilen işçi ve emekçiler ödeyecek.

Emekçiye sefalet, sermayeye servet

Şimşek programının, ya da bir diğer ifadesiyle uluslararası sermayenin Türkiye kapitalizmini "kurtarma" programının üç yılın ardından ortaya çıkardığı sonuç Türkiye'nin resmi enflasyon oranlarında bile halen Avrupa'da birinci, dünyada ilk beş içinde yer alıyor olması gerçeğidir. Ve bu tablo "parasal sıkılaştırma" adı altında reel ücretlerin sürekli şekilde baskı altında tutulmasına ve işçi emekçilerin temel yaşamsal ihtiyaçlarını bile karşılayamaz bir hale getirilmesine rağmen böyledir. Oysa, yıllar boyunca Erdoğan'ın "faiz sebep enflasyon sonuç" masalını diline doladığı gibi Şimşek de "talep enflasyonu" masalını diline dolamış ve enflasyonun nedeninin talep fazlası olduğunu iddia etmişti. Uygulanan programın sonucu ise milyonların erişemez hale geldiği temel ürünlerde bir türlü düşmeyen enflasyon ve zenginlerin lüks tüketim harcamaları oldu. Bu sözde "sıkılaştırma" programı sürecinde Türkiye'de 30 milyon dolar ve üzeri serveti olan ultra-zengin sayısı yüzde 94 arttı ve Türkiye, Avrupa'da ultra zengin sayısı en hızlı artan ikinci ülke oldu. Yani, Şimşek programı emekçilere daha fazla sefalet, kapitalistlere daha fazla servet getirdi.

Şimşek programının enflasyonun dizginlenmesinin yanında bir diğer önemli hedefi cari açığın azaltılması ve dış borçların dizginlenmesi idi. Bu uğurda daha göreve başlamadan Arap ülkelerine sıcak para arayışıyla yaptığı turları hatırlıyoruz. Sonrasında da döviz kurlarının baskılanması ve yükselen faizlerle bu arayış devam etti. Suni olarak baskı altında tutulan döviz kuru sayesinde ihtiyaç duyulan sıcak para girişi belli oranda karşılandı. Ama bu, uluslararası finansal sermayenin çok daha büyük bir vurgun vurmasından başka

bir anlama gelmedi. Bir kez daha işçi sınıfının alın teri ile yaratılan zenginlikler uluslararası sermayeye peşkeş çekildi. Dahası bir dönem övündükleri rezerv artışlarını da istikrarsızlık tablosunu kontrol altında tutmak için yeniden eritmek zorunda kaldılar. Yaklaşık 40 milyar dolarlık Merkez Bankası rezervinin bu şekilde yakıldığı söyleniyor.

Gelinen aşamada ise halen yana yakıla "sıcak para" aramaya devam ediyorlar. AKP döneminde 7 kez uygulanan, şimdi ise 8. kez gündeme getirilen "Varlık Barışı" döngüsü de bu arayışın bir sonucu olarak gündeme geliyor. İşçi emekçiler dolaylı ve dolaysız vergilerle inim inim ineltilirken yüzde 5'lik komik bir vergi oranıyla yeni bir kara para aklama operasyonuna hazırlanıyorlar. Ne var ki son 10 yılda neredeyse her 18-19 ayda bir gündeme getirdikleri bu "barış"ın da ülke ekonomisinin sorunlarına derman olmadığı gerçeği orta yerde duruyor. Dahası döviz kurlarının baskılanarak yürütülmeye çalışılan "değerli TL politikası"nın sürdürülebilir olmadığını bizzat Şimşek'in ekonomi kurmayları itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Merkez Bankası'nın son toplantısında başkan yardımcısı Fatma Özkul'un bu yöndeki itirafı fazlasıyla dikkat çekici. Bu itiraf ise bizi daha ilk günden itibaren Şimşek programının AKP-MHP koalisyonunun içindeki çatlaklara ve uygulanmak istenen programın "yapısal hedefleri"ne götürüyor.

Program sürüyor, faturayı emekçiler ödüyor

AKP şefi, Şimşek'i uluslararası sermaye çevrelerinin istek ve

talimatlarını yerine getirmek için göreve getirmişti. Bu talimatlar çerçevesinde ise enflasyonun kontrol altına alınması ile birlikte Türkiye kapitalizmi için yapısal değişikliklerin gerçekleştirilmesi planlanıyordu. Teknoloji odaklı, yüksek katma değer üreten bir yapıya kavuşmak gibi kulağa hoş gelen söylemlerle ifade edilen bu değişikliklerin işçi sınıfı ve emekçiler için ne anlama geldiği başka bir tartışmanın konusu. Ancak, temelde Şimşek ve ekibinin emek yoğun sektörlerde Hindistan gibi ülkelerle rekabet etmenin mümkün olmadığını söyleyerek bu hedefi gerekçelendirdiğini biliyoruz. Oysa, AKP'nin geleneksel kanadı emek yoğun üretime, düşük faize ve kredi genişlemesine dayalı, ucuz iş gücü ve döviz kurunu esas alan bir yaklaşımı benimsiyor. Sürdürülen ekonomik programın ortaya çıkardığı sıkı para politikası ve yüksek faiz ortamı bu kesimlerin ilk günden itibaren tepkisini çekiyor. Belli vesilelerle Yeni Şafak gibi yandaş gazetelerin ya da Şamil Tayyar gibi tescilli figürlerin yürütülen programı Şimşek'in

kişisel tercihi gibi pazarlayıp eleştirmesinin arkasında da bu gerilim yatıyor.

Sonuç olarak, Şimşek'in bakanlığı eşliğinde yürütülen ekonomi programı bir yandan uluslararası sermaye girişlerine muhtaç bir "istikrar" programı zorunluluğu ile diğer tarafta AKP'nin tabanını oluşturan yandaş sermaye gruplarının kredi genişlemesi ihtiyacı arasındaki çelişkiyi derinleştirmeye devam ediyor. Ama sonuç olarak her iki politikada esasta derinleşen krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine dayanıyor.

Bir tarafta 'sıkı para politikası' ve 'yapısal dönüşüm' söylemleriyle milyonlarca işçi ve emekçi giderek derinleşen yoksulluk ve sefaletle mahkûm edilirken, diğer tarafta sermaye çevreleri ve rant grupları, krizi kendi çıkarları doğrultusunda fırsata çevirmeye devam etmektedir. Kapitalist sömürü düzeninin bu çıkmaz sokağından kurtulmak ise ancak onun karşısına işçi sınıfının örgütlü gücü ile dikilmekle mümkün!

Emperyalist/siyonist haydutlar İran'da baltayı taşla vurdu

Umman Sultanlığı arabuluculuğunda diplomatik görüşmeler devam ederken İran'a saldıran ABD-İsrail ikilisinin hevesleri kursaklarında kaldı. Zira İran'ı çökertmek, parçalamak, Tahran'da Amerikancı/İsrail uşağı bir rejim kurmak için saldırdılar. Bu işin kısa sürede ve kolay olacağını var saydılar. Trump, İran'ın zengin petrol ve doğalgaz rezervleri olduğunu, el ovuşturarak bunlara el koymak istediğini söylemişti.

Sömürgeci küstahların hesapları bu defa İran'a uymadı. Zira ağır kayıplar vermesine rağmen İran'ın gösterdiği direniş, ABD/İsrail planlarını tuzla-buz etti. 40 gün süren savaşta İran'a geri adım attıramadıkları gibi, kendileri de büyük kayıplar verdiler. Bölgede bulunan 16 ABD askeri üssü İran tarafından tahrip edildi. Soykırımcı İsrail rejimi, tarihinin en ağır darbelerine maruz kaldı. Aslında batağa saplandıklarını anlamaları çok sürmedi. Lakin sömürgeci/küstah kibirleri, hezimetini kabul etmelerine izin vermiyor. Bunlar

Gazze'de soykırım yapan, Epstein lağımının baş aktörleridir. Kimse onlara karşı duramaz sanıyorlardı. Burunları sürtülünce neye uğradıklarını şaşırıyorlardı.

***

Kapitalist/emperyalist sistemin hegemonya krizi derinleşirken, emperyalist şefler "demokrat" maskesi takmayı "gereksiz bir yük" sayıyor. Hele Trump gibi soykırımcı sapıkların maskeye hiç tahammülleri yok. Aşırı zengin, yasa kural tanımaz, suç işleme hırslı sınırsız, askeri güçleri rakipsiz olunca gangsterlik onlar için bir övünç kaynağı. Nitekim ABD savaş makinesi İran gemilerine saldırdığında "iftiharla" açıklama yapan Trump, "Korsanlar gibiyiz" demişti.

ABD ve İsrail, orman yasalarını dünya halklarına dayatmak için Gazze'de soykırım yaptılar. Suriye'yi IŞİD artığı HTŞ'ye teslim ettiler. Venezuela Devlet Başkanı'nı eşiyile birlikte kaçırıp zindana attılar. Grönland'ı alacaklarını söylediler.

Kanada'yı ilhak edip ABD'nin bir eyaleti yapmak istediler. Tüm bu arsızlıkları tam bir sömürgeci kibriyle dünyaya ilan ettiler. İran'a saldırı bu yolda aşılacak istenen kritik bir eşikti. İran'ı ele geçirebilirlerse dünyada kimse önlerinde duramazdı. En azından hesapları öyleydi.

İran'ın direnci ve hiçbir tehdide boyun eğmemesi Trump'ı zıvanadan çıkardı. Ne İran'ı yenebiliyor ne korkutup teslim alabiliyor ne İran karşısında uğradığı hezimetini itiraf edebiliyor. Dünyanın en zengin, en güçlü, en barbar emperyalist devletin başında oturan Trump'ın, Hürmüz Boğazı'nı açmaktan bile aciz olduğunu dünya gördü. Bu sıkışmışlıktan dolayı Trump'ın bir sözü öbürünü tutmuyor. Yalan söyleminin de ötesinde, gerçeğe beş paralık bir kıymet vermiyor. Kafasından uydurduğu ya da etrafındakilerin kulağına fısıldadığı şeyleri medya önünde anlatıyor. Birçok açıklaması alay konusu oluyor.

ABD'nin tepesinde oturan bir adamın bu kadar ayağa düşmesi, sokak kabadayısı bir soytarı gibi konuşması aczin derinliğini gösteriyor. Bu durum emperyalist/siyonist güçlerin "ilah" olmadıklarını, direnişle karşılaşınca heybetlerinin kırılabileceğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Artık birçok Amerikalı emekli asker, danışman ya da analizci, ABD

İmparatorluğu'nun çöküş sürecine girdiğini, bunun dönüşü olmayan bir yol olduğunu savunuyor.

***

Taleplerinin karşılanması koşuluyla anlaşmaya varmak isteyen İran, son olarak taleplerini beş maddede sıraladı:

1. Lübnan başta olmak üzere tüm cephelerde savaşın sona ermesi,
2. İran karşıtı yaptırımların kaldırılması,
3. İran'ın dondurulmuş varlıklarının serbest bırakılması,
4. Savaş kaynaklı zararların tazmin edilmesi,
5. İran'ın Hürmüz Boğazı üzerindeki egemenlik hakkının tanınması.

İran, teslimiyetin maliyetinin direnmekten daha yüksek olduğunu deneyimleyerek öğrendi. Dolayısıyla kolay geri adım atmayacaktır.

Trump ve etrafındaki soykırımcı/siyonist şebeke, savaşı yeniden başlatma ihtimalinden söz ediyor. Dolayısıyla açmazla düşen bu şebeke, halihazırda işçiler, emekçiler başta olmak üzere, insanlık için en büyük tehdidi oluşturuyor. Bu ise işçi sınıfı başta olmak üzere savaş ve soykırım karşıtı herkese sorumluluk yüklüyor. Emekçilerin ve halkların geleceğini korumak için silahlanmaya, militarizme ve emperyalist saldırganlığa karşı mücadeleli yükseltmek büyük bir önem taşıyor.

Emekçi kadınlar emperyalist savaflara ve NATO'ya hayır diyor!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları 9 Mayıs günü İstanbul, Ankara, Kocaeli ve İzmir'den emekçi kadınların ve genç kadınların katılımıyla Türkiye Meclisi'ni gerçekleştirdi.

Mecliste, 2026 yılı başından beri "Sömürüye, şiddete, savaşa karşı diren, örgütlen!" şiarıyla yürütülen çalışmalar değerlendirildi, önümüzdeki sürece dair mücadele başlıkları belirlendi. Meclisin öne çıkan gündemlerinden biri yaklaşan NATO Zirvesi ile emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları oldu.

Mecliste, "Emperyalist ve kirli savaflarda işçi ve emekçi kadınlar" başlıklı bir sunumun yanı sıra "Savaşların Gölgesinde / Karşısında Kadınlar" adlı tiyatro oyunu izlendi.

İEKK Türkiye Meclisi'nde yapılan değerlendirme ve alınan kararlar ise şöyle:

✓ 2026'nın ilk yarısı, işçi ve emekçi kadınlara yönelik saldırıların arttığı bir süreç oldu. İktidarın "Aile Yılı" politikaları kadınların yaşadığı sorunları

derinleştirirken, ailenin korunması başlığı altında yürütülen tartışmalar kadınlar üzerindeki baskı ve sömürüyü artırmaya hizmet ediyor.

✓ Kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri ve çocuk istismarı artarak devam ediyor. Altı yıldır failleri saklanan Gülistan Doku dosyasında yakın zamanda ortaya çıkan gerçekler düzenin çürümüşlüğüne gözler önüne serdi. Bu süreç, kadın cinayetlerine ve şüpheli kadın ölümlerine karşı yürütülen sistematik mücadelenin önemini bir kez daha gösterdi.

✓ Artan savaş ve saldırganlık politikaları halklara ağır bedeller ödetirken, faturası da işçi ve emekçilere ve kadınlara kesiliyor. Baskı ve zorbalık artıyor. Savaş bahanesiyle düşük ücret politikaları ve hayat pahalılığı meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

✓ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, sömürüye, şiddete, kadın cinayetlerine ve savaş politikalarına karşı öfkenin alanlara yansıdığı bir gün oldu. Pek çok ilde gerçekleşen eylemlerin kitleselliği dikkat çekti.

✓ 8 Mart sürecinde özel bir rol oynayan Dardanel direnişi, tazminat haklarının ödenmesi talebiyle 15 gün sürdü. Ancak mücadele bununla sınırlı tutulmadı. Dardanel Direnişi, kadın işçilerin kölece çalışma koşullarına, baskıya, tacize ve mobbinge karşı seslerini yükselttikleri önemli bir mücadele deneyimi oldu.

✓ Kölece çalışma koşullarının ve hak gasplarının yoğun olduğu örneklerden biri olan Barta Tekstil'de işçilerin DEV TEKSTİL ile yürüttükleri mücadeleye verilecek destek de Meclisin gündemlerinden biri oldu.

✓ Geride kalan süreç, İEKK'nin yerelerde komisyonlarını topladığı, tiyatro ve benzeri atölyeler

aracılığıyla daha fazla emekçi kadına ulaştığı bir dönem oldu. Ayrıca farklı araçlarla mücadele çağrılarının emekçi kadınlara yaygın bir şekilde taşındığı bir süreç yaşandı.

✓ İEKK, 7-8 Temmuz'da gerçekleşecek NATO Zirvesi'ne kadar "Emekçi kadınlar emperyalist savaflara ve NATO'ya hayır diyor" başlığıyla çalışma yürütecek. Aynı zamanda illerde yürütülen NATO ve Emperyalist Savaş Karşılığı Birlik çalışmalarının bir parçası olacak. Farklı araçlarla işçi ve emekçi kadınlara emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı mücadele çağrıları ulaştırılacak. İEKK, son olarak Meclis'ten aldığı güçle mücadeleyi daha da büyüteceğini ifade etti.

Bir yıl yetmedi, on yıl daha istiyorlar...

2025 yılı, AKP iktidarı tarafından başta doğurganlık hızını artırmak olmak üzere "aileyi güçlendirmek" iddiasıyla "Aile Yılı" ilan edilmişti. Anlaşılan istedikleri hedefe ulaşamamışlar ki, geçtiğimiz günlerde yayımlanan bir genelgeyle bu kampanya bir on yıl daha uzatıldı.

Kadın cinayetleri gün geçtikçe artarken, kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet olağanlaşırken ve bunların büyük bölümü "aile çatısı" altında yaşanırken hiçbir gerçek önlem almayanların tek derdi ise "aile kurumu"nu güçlendirmek... Bir yandan sermaye sınıfının orta vadeli çıkarları doğrultusunda genç iş gücü ihtiyacını karşılamak için doğurganlık hızını artırmak istiyorlar. Öte yandan ise her geçen gün derinleşen toplumsal

sorunlar karşısında, toplumun en küçük birimi olarak görülen "aile" üzerinden toplumu denetim altında tutmaya çalışıyorlar.

AKP iktidarı, 2025 "Aile Yılı" kapsamında doğum teşviklerini, evlilik desteklerini gündemine aldı, doğum izinlerini artırdı. Ancak tüm bu "çabalar" da işe yaramadı. İktidarın bir aparatı hâline gelen TÜİK'in 2025 yılına dair verilerine göre, bırakın doğum oranlarının artmasını, ortalama hane halkı büyüklüğü 3,08'e geriledi.

Çok açık ki sermaye sınıfının geleceği için yapılan planlar, hayatın gerçekleriyle örtüşmüyor. Kuş kadar teşvik ve desteklerle kadınların çocuk doğurması isteniyor. Oysa kadınlar, derinleşen ekonomik kriz koşullarında bırakın 3-5 çocuk büyütmeyi,

tek bir çocuğu nasıl okutacağını, nasıl geçineceğini kara kara düşünüyor. Günden güne sayıları azalan kreşler, huzurevlerine kabul yaşının yükseltilmesi, hasta ve yaşlı bakım desteklerinin kısılması gibi uygulamalarla çocuk, hasta ve yaşlı bakımının yükü yine kadınların omuzlarında her geçen gün büyüyor.

Tüm bu teşvik ve destekler işe yaramayınca, iktidarın elinde geriye yalnızca "aileyi" kutsayan propaganda kalıyor. Ancak içlerindeki kadın düşmanı gerici zihniyeti gizlemeyen AKP yöneticileri sözde aileyi korumak adına her türlü pespayeliği göstermekten kendini alıkoyamıyor.

"Aile On Yılı" ilanının hemen ertesi günü, "pati dostu" ürünlerin reklamını yaparak daha fazla kâr

elde etmek dışında bir kaygısı olmayan Bosch'un reklamı, "anneliği değersizleştirdiği" gerekçesiyle hedefe konuldu. Anneler Günü'nde "pati annesi" olduğunu söyleyen bir TRT spikeri de aynı gerekçeyle görevden alındı. İktidar, pek çok konuda olduğu gibi burada da yarattığı düşmanlıklar ve kutuplaştırma üzerinden kendi politikalarını toplum nezdinde hâkim kılmaya çalışıyor.

Ancak nafil; ne "kutsal aile" söylemleri ne de göstermelik teşvikler, kadınlar üzerindeki çifte sömürüyü, artan şiddeti ve derinleşen yoksulluğu örtbilecek... Kadınlar, işçi ve emekçiler her yanından gericilik, baskı ve yalan akan bu düzeni er ya da geç ait olduğu yere, tarihin çöplüğüne gönderecek.

1968'den bugüne, 6. Filo'dan NATO Zirvesi'ne...

Emperyalizme geçit yok!

7-8 Temmuz'da NATO Zirvesi Ankara'da toplanacak. Dünyanın dört bir yanında savaşlar, işgaller ve yıkımlar sürerken emperyalistler, yeni saldırı planlarını görüşmek için ülkemize geliyor. Dünyayı bugüne kadar defalarca kana bulayan emperyalist haydutlar, yeni suçları kararlaştırmak için geliyor.

Ancak bu toprakların anti-emperyalist mücadele geleneği güçlüdür. NATO'ya, ABD emperyalizmine ve işbirlikçi düzen güçlerine karşı bu ülkenin gençliği, işçileri ve emekçileri geçmişte nasıl ayağa kalktıysa, bugün de o mücadele mirasından aldığımız güçle onları hak ettikleri gibi karşılayacağız. Ve bizlere bu topraklarda gerçekleşen büyük anti-emperyalist eylemler yol gösterecek.

Devrimci gençler Amerikan askerlerini denize döktüler

1960 yıllarda Amerikan donanmasının en büyük vurucu gücü olarak kabul edilen 6. Filo'nun farklı ülkelere yaptığı ziyaretler, ABD'nin bu ülkeler üzerindeki hâkimiyetinin simgelerinden biri olarak görülüyordu. Bu profesyonel katil sürüleri, "ziyaret ettikleri" ülkelerde ülkeyi ele geçirmiş fetih kuvvetleri gibi hareket ediyordu. Nitekim Amerikan emperyalizmine göbekten bağımlı Türkiye'ye de bu filo farklı zamanlarda geldi. 1967'de gerçekleşen ilk geliş bazı protestolara konu oldu.

15 Temmuz 1968'de ABD'nin 6. Filo'sunun Dolmabahçe'ye yeniden demirlemesi üzerine devrimci öğrenciler harekete geçti. Dönemin hükümeti Amerikan askerlerini

karşılama için hazırlık yapıyor; oteller, eğlence mekânları, hatta genelevler organize ediliyordu. Ancak dönemin devrimci gençliği, emperyalistlerin bu topraklarda rahatça cirit atmasına izin vermedi.

İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencilerinin öncülüğünde başlayan protestolar kısa sürede büyüdü. Devrimci gençler, yolda yakaladıkları ABD askerlerinin üzerine kırmızı boya döküyor, kaldıkları otellerin önünde protesto gösterileri düzenliyordu. Polisin engelleme çabaları ve saldırıları ise gençliğin öfkesini daha da büyüttü. 17 Temmuz'da kolluk güçleri İTÜ'nün Gümüşsuyu Yurdu'na saldırdı. 53 öğrenci yaralandı, Vedat Demircioğlu polisler tarafından yurdun penceresinden aşağı atıldı. Günlerce yaşam mücadelesi veren Vedat Demircioğlu, 24 Temmuz'da hayatını kaybetti.

Bu saldırılar devrimci gençliği geri çekmedi. Tam tersine binlerce genç Dolmabahçe'ye yürüdü.

"6. Filo Defol!" sloganları ülkenin dört bir yanında yankılandı. ABD emperyalizmine karşı öfke büyüdü. Dolmabahçe'ye demirleyen 6. Filo askerlerinin karaya çıkması engellendi ve bazı askerler denize atıldı.

6. Filo eylemleri emperyalistlere net bir cevap olmuştu. Artık katiller bu topraklarda rahat edemeyecekti. Aradan birkaç ay geçmeden, "Vietnam Kasabı" olarak bilinen Robert Komer'in ABD Büyükelçisi olarak Türkiye'ye atanması yeni protestoların fitilini ateşledi. 6 Ocak 1969'da ODTÜ'ye gelen Komer'in arabası devrimci öğrenciler tarafından yakıldı. Böylece Türkiye halklarının emperyalizme boyun eğmeyeceği bir kez daha gösterildi. Şubat ayında 6. Filo'nun yeniden İstanbul'a geleceği haberi duyulunca devrimci gençlik yeniden harekete geçti. 16 Şubat 1969'da on binlerce kişi Taksim'de toplandı. Toplanan ve Amerikan askerlerini protesto eden kitleye; Milli Türk Talebe Birliği, Komünizmle Mücadele Derneği gibi yapılarda örgütlenmiş sağcı militanlar saldırdı. Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen bu saldırıda Duran Erdoğan ve Ali Turgut Aytaç katledildi, yüzlerce kişi yaralandı. Polis destekli gericiler gürhurların Dolmabahçe'de 6. Filo'yu kible olarak namaz kılması, emperyalizmle gericiliğin nasıl iç içe geçtiğinin bir simgesi olarak hafızalara kazındı. Bu saldırıları

gerçekleştiren örgütlenmeler içinde yer alan birçok kişi daha sonra ülke siyasetinde önemli mevkilere getirilecek, böylece 6. Filo'yu kible yaparak kıldıkları namazın ödülünü alacaktı.

Bu protestoları gerçekleştiren devrimci gençlerin önderleri ise 6 Mayıs'ta darağacında, Kızıldere'de ve daha sonraki yıllarda; tam bağımsız bir ülke ve sosyalizm için ölümü yiğitçe göğüsleyeceklerdi.

**

Bugün NATO'nun Ankara'da toplanmasına dönük hazırlıklar da aynı emperyalist saldırganlığın devamıdır. Dün 6. Filo'yla gelenler bugün NATO zirveleriyle geliyor. Dün Vietnam'da halkları katledenler, bugün Filistin'de, Ortadoğu'da, Ukrayna'da ve dünyanın dört bir yanında savaş politikalarını sürdürüyor. Dün gençliğe saldıran düzen, bugün de işçileri, emekçileri ve gençliği yoksulluk, baskı ve geleceksizlikle karşı karşıya bırakıyor.

Bu nedenle 6. Filo eylemleri yalnızca geçmişin bir anısı değil, bugünün mücadelesi açısından da önemli bir deneyim ve mirastır. Emperyalist savaşlara, NATO'ya, sömürü düzenine ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı örgütlü mücadeleyi büyütme; işçilerin, emekçilerin ve gençliğin birleşik anti-emperyalist hattını güçlendirmek güncel bir gereklilik, tarihsel bir görevdir.

Bazen sanatın diliyle birlikte üretmek, omuz omuza slogan atmak gibidir!

Dijital dünyanın zaman kazandıran kolaylıkları hızlı çözümleri önümüze getiriyor. Artık pankartlarımızı beraberce yazmıyor, alanlara asılacak görselleri beraberce çizmiyoruz. Hayat hızlı akarken elbette zaman bizim için önemli. Az kişiyle çok iş yapmak bunları doğru planlamak da... Ama kalabalıklar halinde üretmek de bir o kadar gerekli.

Bazen 1 Mayıs alanına asmak için koskocaman bir resmi beraberce çizmek, yumruklar sıkılı omuz omuza slogan atmak gibidir.

'76 ve '77 1 Mayısları'nda Taksim AKM'ye asılan pankartların hikâyeleri tam da böyledir.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı geride bıraktıktan sonra, güncel fotoğraflarla birlikte tarihsel bir gezinti de yapılır genelde. Bir de sosyal medyada, 76 ve 77 1 Mayısları'nda asılan iki pankartın karşılaştırılması üzerine birkaç kelam edenlerin paylaşımlarına denk gelince, insan daha da fazla tarihsel fotoğraflara dalıveriyor. Zaman tüneline 50 yıl öncesi önemli bir durak. Çünkü bundan 50 yıl önce, yani 1976'da, 1 Mayıs Türkiye'de uzun yıllar sonra yeniden meydanlara taşınıyordu.

Bu havayı yansıtacak, Taksim'in göbeğine asılacak koskocaman (12 m x 30 m), üzerinde bir kadın ve bir erkek işçinin resminin olduğu pankartı tasarlamak da bu coşkulu hazırlığın bir parçasıydı. Aynı zamanda 1 Mayıs 1976'nın afişi olarak çizilen ve o günden bugüne en çok kullanılan figürlerden biri olma özelliğini koruyan, iki el üzerinde yükselen kızıl dünya da esas olarak 1976 1 Mayıs'ı için tasarlanmış ve bu dev pankarttaki yerini almıştı.

Bir yıl sonra, çok daha güçlü bir ön hazırlığa ve daha büyük kalabalıklara sahne olan 1977'de ise belki de sınıfın büyüyen ve keskinleşen mücadelesinin bir yansıması olarak pankartın boyu da büyümüş (15 m x 33 m) üzerine ise başka bir figür yerleşmişti. Dünyanın zincirini kıran işçi figürü.

'76 ve '77 1 Mayıslar'ının o devasa görsel şöleni içinde, AKM'ye asılmış bu pankartlar ve onlarla özdeşleşen figürler en dikkat çekici olanlar olmuştur. Özellikle 1977'de Taksim AKM'ye asılan, zincir kıran işçinin yer aldığı pankart; dostun da düşmanın da belleğine kazınmıştır.

'76 yılının pankartı ise '77 kadar hatırlanmıyor olabilir. Oysa '76 çiziminde yer alan bir kadın ve bir erkek işçi figürü -üstelik kadın işçinin erkek işçiden daha önde çizilmiş olması- mücadelede yan yana durma hâlini ve kadın işçilerin mücadeledeki öncü yerini güçlü biçimde tasvir ediyordu.

'77 çiziminin daha çok hatırlanıyor olmasını ise, zincir kıran işçi figürünün "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar"ın gelecek özlemine dokunmasında arayabiliriz. Bunun yanında, '77 1 Mayıs'ının hem kitleliliğiyle hem de devlet provokasyonunun yol açtığı acı kayıplarla dünya gündemine oturması, bu pankartın yer aldığı sayısız fotoğrafın yaygınlaşmasında da önemli bir etken oldu kuşkusuz.

Hatırlanması ve nasıl etkiler bıraktığından daha çok nasıl hazırlandığı kısmını ele alarak yazıya devam edelim. Bu iki bez pankart, tasarlanmasından

çizilmesine, boyanmasından asılmasına kadar kolektif emeğin ürünleridir. İşçiler, ressam, mühendisler, gençler hep birlikte çizmişler, boyamışlar, hazırlamışlar. '76'nın pankartı Karaköy'deki Liman Han'da, '77'nin pankartı ise Merter'deki DİSK binasında yapılmıştır. Yan yana, omuz omuza... İki pankartın da yukarıda da bahsettiğimiz 1 Mayıs '76'nın afişinin de ana çizimini yapan ve kolektifleşmesini sağlayan ressam Orhan Taylan'dır. Orhan Taylan'ın belgesel ve röportajlardaki anlatımlarından iki pankartın, yapılış sürecindeki her bir katkıyla devleştiğini anlıyoruz.

Bu pankartların çizilme, boyanma, hazırlanma hikâyeleri, mücadeleyi sanatın diliyle anlatmanın ve sanatsal bir üretimi kolektif yapmanın birer örneğidir.

Böylesi bir örnek, daha yakın bir tarihte, Şubat-Nisan 2014 arasında 60 gün boyunca süren İstanbul Hadımköy'deki Greif işgali sırasında da yaşandı. İşgal fabrikası, aynı zamanda günlük karikatür çizimlerinden oluşan panolardan resimli pankart üretimine kadar çizginin dilinin kullanıldığı, sinemanın kurulduğu, direnişe şiirler yazan işçilerin ortaya çıktığı, sanatsal üretimin de mekânı olan bir deneyime dönüşmüştü.

1 Mayıs '76 ve '77'den bahsederken Greif örneğine geçmemizi, bir anda araya sıkıştırmak değil de aslında işçi sınıfının mücadelesinin her kesitinin ileri birikimlerinin ileri örneklerde kendini gösterdiğinin bir kanıtına işaret etmek olarak anlaşılmalı. Nasıl ki DİSK'in ilerici mücadele tarihi Greif direnişinde vücut buldu diyorsak aynı şekilde sanat aracılığıyla kendini ifade edebilmenin örnekleri de işçi sınıfı mücadele tarihinde yeni kilometre taşları döşeyenlerin bilincinden ve enerjisinden yansıyabilir, bunu görmek lazım.

İşçi sınıfının mücadelesini kitlesele ve militan bir düzeye getirme çabasıyla davranırken işçi ve emekçilerin sanattan beslenmesi, onunla kendi üretimini geliştirmesi sağlanmalıdır. Burada başarılması gereken en önemli nokta işçi ve emekçilerin kendilerininözne olarak üreteceği zeminler oluşturmaktır. Bir eylemin öncesinde ve anında her şeyi kolektif bir üretime çevirmek önemlidir. Çünkü bazen bir bez pankarta çizilip de anlatılanlar bir eylemin hafızasıdır.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Başkanı
Elif Alçınkaya

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

Patrona hırsızlık hak, işçiye hak aramak suç mudur?

Barta Tekstil işçileri yazdı...

Bizler, yıllarca köle gibi çalıştırılan, emeği sömürülen ve ardından patronların keyfi kararlarıyla kapı önüne konulan Barta Tekstil işçileriyiz.

Yeri geldi baskıya uğradık, yeri geldi mobbinge maruz kaldık. Sayı dayatmalarıyla birbirimize karşı kışkırtıldık. İnsanlık dışı çalışma koşulları dayatıldı. Ama hiçbir zaman emeğimizin karşılığını alamadık, hiçbir zaman hak ettiğimiz değeri görmedik.

Patronlar lüks ve sefahat içinde yaşarken, biz geçim derdiyle boğuştuk. Onlar, bizim sırtımızdan

kazandıkları servetle kurdukları şatafatlı hayatlarını sosyal medyada sergilerken, bizler evimize ekmek götürmenin hesabını yaptık.

Evet, geçmişte yeterince birlik olmadık. Emeğimize gerektiği gibi sahip çıkamadık.

Kıdem tazminatlarımız, ihbar haklarımız, ücretlerimiz ve diğer tüm yasal alacaklarımız gasp edildi. Yaklaşık bir aydır sürdürdüğümüz eylemlerle sesimizi duyurmaya, hakkımız olanı almaya çalışıyoruz.

İstedığımız yalnızca alacaklarımız değildir. Büyük bir pervasızlıkla bize reva görülen bu muameleyi

kabul etmeyeceğiz. Bu şımarık patronlar sınıfının bu işleri artık eskisi kadar kolay yapamayacağını göstereceğiz.

Buradan daha önce başvurduğumuz Çalışma Bakanlığı'na sormak istiyoruz.

Bir insanın başka bir insanın emeğine el koyması, iş yasalarıyla güvence altına alınmış haklarını gasp etmesi hırsızlık değil midir?

Patronların krizi fırsata çevirerek türlü hilelerle işçilerin emeğine çökmesine karşı bu ülkede bir yasa yok mudur?

İşçinin hakkını koruyacak kurumlar neden sessiz kalmaktadır?

İş bizim eylemlerimize gelince "yasa", "hukuk" diyenler, göz göre göre gerçekleşen bu hırsızlığa neden göz yummaktadır?

Yoksa bu ülkede patronlara her türlü arsızlığı ve hırsızlığı yapmak mübah, işçi ve emekçilere ise hakkını aramak suç mudur?

Kazanmak için maden işçileri gibi mücadele etmeliyiz!

Gebze'den Petrol İş üyesi bir işçi yazdı...

2026 1 Mayıs'ı, işçi sınıfı adına taleplerin en güçlü biçimde haykırılacağı bir 1 Mayıs olmalıydı. İnsanların aç olduğu, işçinin geçinemediği, emeklinin simit alamadığı, öğrenci ve öğretmenlerin memnun olmadığı bir dönemi yaşıyoruz. Aynı zamanda siyonist ve emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya bir kez daha barbarca saldırdığı bir süreçten geçiyoruz.

Bizler de fabrikalarda kapitalistler ve yöneticileriyle her gün kavga halindeyiz. Onlar biz işçileri köle gibi kullanmak istiyor, biz ise buna izin vermiyoruz ve vermeyeceğiz.

Nefes almamızı bile denetlemek istiyorlar. Tuvalete gidişleri izlemek, fabrikalarda her alanın giriş çıkışlarına işçiyi takip edecek mekanizmalar yerleştirmek istiyorlar. Bu nedenle bizler için her gün 1 Mayıs'tır, çünkü her gün

bir mücadele içindeyiz.

Gebze 1 Mayıs'ında, çok sayıda fabrika alana fabrika pankartlarıyla geldi. İşçiler bize soruyor: "Bütün konfederasyonlar neden tek bir alanda 1 Mayıs kutlamıyor?" Diyorlar ki, madem sıkıntılarımız aynı, o halde tek bir ortak noktada birlikte taleplerimizi haykırıyoruz?

Sarı sendikalar, işçileri taşımadan farklı yerlerde merkezi 1 Mayıslar örgütlüyor. Bu durum işçi sınıfının parçalanması anlamına gelir ve iktidarın ekmeğine yağ sürer.

Ayrıca Gebze 1 Mayıs'ında gördüğüm tablo üzerinden işçi arkadaşlarıma şunu söylemek isterim: Talepler dile getirilmeden alandan ayrılmamalıyız. Meydana varır varmaz dağılmak umutsuzluktan mı kaynaklanıyor?

Birlik, dayanışma ve örgütlülükle kazanılır. Kazanmak için ise

maden işçilerinin direnişinde olduğu gibi, sendika başkanlarının da aç kaldığı, biber gazı yediği, asfaltta ve betonda yattığı bir mücadele tarzı olmalıdır. Bir sonraki 1 Mayıs'ta ise konfederasyon ve sendika farkı gözetmeksizin, sendikası-sendikasız tüm işçilerin tek noktada, Taksim'de buluşması gerekir.

Kayseri 1 Mayıs'ında coşkuluyduk!

Her yıl olduğu gibi bu yıl da emeği ile geçinen biz işçiler Dev Yapı-İş binasında buluştuk. Kadın erkek işçi emekçiler olarak bir araya geldik.

Coşkuluyduk. Coşkumuzu toplanma yerimiz olan eski adliye binası alanına taşıdık. Bayrak ve flamalarımızla kortej oluşturduk. Coşkulu sloganlar eşliğinde yürüyerek 1 Mayıs mitinginin yapılacağı Mimar Sinan Parkı'na ulaştık. Bu yıl ki 1 Mayıs kutlamasını meydana tamamladık.

Kayseri 1 Mayıs'ına omuz veren, emek veren tüm katılımcılara selam olsun.

2027 1 Mayıs'ında katılımı büyütme, coşkuyu artırmak boynumuzun borcudur.

*Kayseri'den
bir petrokimya işçisi*

Hadi gel köyümüze geri dönelim!

Gebze'den hizmet iş kolunda çalışan bir kadın işçi yazdı...

Önceden emekli olunca Ege'de bir sahil kasabasına yerleşmek hayal ettiğimizdi. İki domates iki biber yetiştirip ömrünün kalanını bir parça toprak ve yaz tatillerinde gelen torunlarla geçirmek düşlenirdi. Sonra bu hayallere ne mi oldu? Emekli olma hayalleri kimi için rafa kalktı. Ya da emekli olunmasına rağmen ek maaş için çalışmaya devam edildi. Bir de çocukların yanına taşınıldı. Toplamda eve giren üç ya da dört maaş bir evi zar zor geçindirir oldu. Çoğu evde bayramdan bayrama et yenebildi. Büyükşehirde yapamayan, köyüne dönmeyi düşlemeye başladı. İki inek bir kuzu alırız biraz da eker biçeriz denildi. O da ne! Tohumlar

hibrit, atalık tohum kalmamış. Hayvanın yemi, mazotun fiyatı derken buralarda da her şey ateş pahası olmuş.

Neyse diyelim ki tarlayı sürmeyelim, ekmeği satın alalım. Ama fındığımız var neyse ki, onu toplayalım demeye kalmıyor bir bakıyoruz dağımıza, tepemize, deremize, ağacımıza holdingler göz koymuş. Bir de zeytinimize...

Neymiş efendim, altın varmış. Altın yabancı şirketlere siyanürün zehri ve kanser de bizlere...

Vay be, bu düzen bize hayal bile kurdurmuyor! Ama bir cümle öğretiyor: 'Köyümün toprağından, suyundan elini çek!'

İşçilerin birliği için yalana, provokasyona, istismara dur de!

Sincan OSB'den bir işçi yazdı...

Kardeşler; geçen hafta ODTÜ'de bir provokasyon gerçekleşti. Zafer Partisi'nin çıkardığı bu provokasyonda "bayrağa saldırı var" yalanı atıldı. Sonradan çıkan videolarda görüldü ki; bu grup önce sahneye şişeler atıyor, demokrat bir sanatçıyı yuh alıyor, ortamı provoke ediyor. Kendilerine müdahale olduktan sonra da üzerlerine kocaman bir Türk bayrağı çekiyorlar. Kendilerine yönelik saldırıyı da görüntülerde olmamasına rağmen "bayrağa saldırı" diye yansıtıyorlar. Yani insanlarımızın "milli duygularını" istismar ediyorlar.

Bu ülkenin anti-emperyalist, her daim işçilerden yana olmuş,

demokratik hak kazanımlarında payı olan üniversite gençliğini linç ettiriyorlar. Bu yalan ve provokasyonlarla gençler tutuklanıyor.

İşçi sınıfının ve toplumun gerçek sorunlarından uzak kalmasını ve işçilerin kimlikler üzerinden bölünmesini amaçlayan bu provokasyonlara karşı durmak hepimizin görevidir. Milliyetleri, etnik kökenleri istismar ettirmemek, işçi kimliğimizi zayıflatmamak zorundayız. Aksi takdirde zaten patronlara karşı zayıf durumda olan mücadelemiz bu tarz provokasyonlar, algı operasyonları ve ayrışmalarla daha da zayıflayacaktır.

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bursa'dan Emeğin Kurtuluşu okuru bir işçi yazdı...

Aslına bakarsak emeğin kurtuluşunun gerçekten de insanlığın kurtuluşu için zaruri hallerden biri olduğunu belirtebilirim. Emperyalizme ve kapitalizme karşı kararlı ve dik duruş sergilemek her kesimden emekçinin görev ve sorumluluğu içinde olmalıdır. Biz emek ve sınıf mücadelesi yürütenler, birlik ve beraberlik içinde olmadığımız

taktirde emperyalizmin ve faşist zorbalığın saldırıları hız kesmeden devam edecektir. "Emperyalizme karşı omuz omuza, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganının anlamı günümüz dünyasında ezilen halklar ve sömürülen emekçiler için çok değerlidir. Daha güzel yarınlara umutla ve sevgiyle...

13 MAYIS 2014

SOMA

“Kömür karası değil, ölüm karası!”

**Bu düzen değişecek.
Bizi içine hapsedmeye
çalıştığınız bu karanlık ne
kadar koyu olursa olsun,
ışıklar yanıyor yanacak.
Söndürmeye çalıştığınız
her meşalenin ardından bir
başkası parlayacak.**

**Tıpkı bir madenci fenerinin
aydınlığında yürür gibi adım
adım, emekle, dirençle,
mücadeleyle çıkacağız
bu karanlıktan. Bizim de
günümüz gelecek. Ve o
zaman sorulacak bunca
zulmün, acının, ölüm ve
adaletsizliğin hesabı!**

Unutur muyuz hiç, bir avuç kömür için kaç ömrün feda edildiğini! Karanlık ölüm kuyularında alınmayan önlemler yüzünden yitip gidenleri hiç unutur muyuz? Ama unutmamızı, belleğimizin en derinlerine gömüp üstünü suskunlukla kapatmamızı istiyorlar. İstiyorlar ki gerçeklerin üzeri hep örtülü kalsın, kör kuyulara hapsolsün. Fakat 2014 yılının 13 Mayıs'ında, üç kuruşluk önlemler masraf görüldüğü için ölüme yollanan 301 madenciyi unutturabilirler mi?

Biz bu düzeni maden katliamlarından tanıyoruz, öldüğümüz iş cinayetlerinden, depremlerde üzerimize çöken evlerimizden tanıyoruz. Afetlerde enkaz altında, taşkınlarda sel suları altında, göçüklerde toprak altında kalan hep biz olduğumuz için biliyoruz.

Bu sömürü düzeninin savunucularını, ölümden dönen

maden işçisi bindiği ambulansla “*çizmelerimi çıkarayım mı sedye kirlenmesin*” derken, bir bakanın zoraki teşrif ettiği Soma'da “*3 gündür aynı gömlekle dolaşmak zorunda kaldım*” demesinden tanıyoruz. Aklınız kirlenen gömleğinizde, tekmeleriniz madencinin sırtındaydı, tek tasanız kaybetmekten korktuğunuz zenginliğiniz, saltanatınız olduğu için tekmeleriniz, coplarınız hep üzerimizde hala. Kelepçeleriniz hep bu yüzden bileklerimizde...

Gün olur işçilerin ölümüne fitrat dersiniz, gün olur kader. Bu da yetmez, cesetlerimiz daha soğumamışken, göçük altındaki arkadaşlarımız henüz çıkarılmamışken, ağlayan annelerin acısını görmezden gelerek, utanmadan “*güzel öldüler*” dersiniz. Biz sizin adaletinizin gerçek yüzünü işçiler hak aramaya çıktığında gördük, görüyoruz. İşinize gelince hukuk diyorsunuz, yasa

diyorsunuz, kanun diyorsunuz. Peki o yasalarınız işçileri, sendikacıları, çevre savunucularını tutuklayan hakimleriniz savcılarınız, 301 işçiyi katleden patronlar karşısında neden suskun? Maden işçilerinin katillerinin hepsi dışarıda ama Soma'da katledilen madencilerin hakkını savunan avukatları Selçuk Kozağaçlı, Can Atalay neden hapishanede? İşte sizin adaletiniz bu.

Ama bu düzen değişecek. Bizi içine hapsedmeye çalıştığınız bu karanlık ne kadar koyu olursa olsun, ışıklar yanıyor yanacak. Söndürmeye çalıştığınız her meşalenin ardından bir başkası parlayacak.

Tıpkı bir madenci fenerinin aydınlığında yürür gibi adım adım, emekle, dirençle, mücadeleyle çıkacağız bu karanlıktan. Bizim de günümüz gelecek. Ve o zaman sorulacak bunca zulmün, acının, ölüm ve adaletsizliğin hesabı!